

Hạt Nhớ Tháng Ba

Thien Huong

Buổi sáng thức dậy, ngoài vườn những bông ngọc lan đã bắt đầu hé nở, những giọt sương nhỏ còn long lanh trên lá, mảnh trăng hạ tuần lơ lửng trên bầu trời còn nhuốm chút ánh đêm. Mùa hè hình như đã hết, ngày đã dần dần ngắn lại và những cơn nắng địa cực đã bắt đầu bớt chói chang. Tháng ba rồi đó em, em có nghe ngơ ngẩn như tôi, như những người đã bắt đầu luống tuổi, để nuôi tiếc những ngày tháng trôi đã quá nhanh dù không biết nếu ngày tháng chậm lại sẽ làm những gì cho ngày bớt đi trông trái.

Một tối tháng ba 75, khi nghe tin Ban mê thuật thất thủ, em đã thảng thốt nói với tôi là sợ Đà Lạt sẽ mất theo, cái lo sợ tưởng viên vông đã lớn dần theo từng ngày qua đi trong tháng ba 75 và thành sự thật để cho bao cuộc đời chợt trở nên trôi nổi. Vậy là đã 29 năm qua rồi đó, một thời gian không đủ dài để có thể chôn vùi những kỷ niệm xưa cũ và những u buồn quá khứ.

Tháng ba, hình như tôi đã chẳng còn nhớ đây là mùa hoa gì trong những thành phố cũ. Tháng này có phải con đường Nguyễn Du vẫn phủ ngập lá me xanh và con đường Cộng Hòa trước trường Khoa học đã bắt đầu óng ánh màu hoa vàng của những cây điệp hai bên. Hà nội chắc vẫn còn đang âm ứ trong cái rét nằng Bân. Và Đà Lạt, những cây đào, cây mai chắc cũng đã ngợp xanh bóng lá. Đã có một lần tôi trở về thành phố xưa nhưng tất cả hình như bỗng trở thành lạ lẫm. Các sườn đồi thoải thoải với những ngôi nhà nhỏ e ấp dưới những rừng thông hay sau những rừng quỳ vàng rực đã không còn nữa. Thành phố khoác cái nét lờm chờm của những ngôi nhà xây cất vội vã, của những nhà nghỉ và quán ăn. Đà Lạt của tôi giờ chỉ còn là một nỗi nhớ muộn màng trong tiếng thở dài mệnh mang như hơi thở mùa đông.

Buổi sáng hôm nay, tôi chợt nhớ ánh mắt trong xanh của em năm nào và tà áo trắng rạng rỡ tung bay dưới hàng cây khuyh điệp của ngôi trường ngôi đỏ. Bầu trời mệnh mang làm tôi chợt nhớ bài Năm Hai ngàn năm một lần nghe em hát trong khuôn viên đại học. “*Năm hai ngàn năm anh trở về...*”. Lúc đó, năm 2000 như một ngày tháng nào xa xôi lắm, vậy mà giờ đã 2002, và đã vào tháng ba; như vậy là quý đầu của một năm đã sắp hết, và ba quý kia chắc cũng sẽ lại vút qua thật nhanh như một cánh én vút vào bầu trời mông mênh vô tận. Ngày tết vừa mới qua đây thôi mà sao đã như là lâu lắm.

Tháng ba, buổi sáng đầu ngày chợt gặp những ngõ ngàng khi những chiếc lá vàng nhỏ đã bắt đầu bay theo những cơn gió nhẹ nhàng buông mình trên những thảm cỏ xanh. Thời gian sao nay đi nhanh quá, chẳng trách tôi đã chẳng tìm lại được em giữa những người không quen, chưa quen hay giữa những người quen nay trở thành hờ hững. Nhưng mà hình như tôi cũng chẳng tìm thấy lại được chính mình trong những quay cuồng của đời sống. Tôi đang đi trong một thành phố dù đã ở lâu nhưng vẫn còn xa lạ, giữa hàng người mệnh mang vội vã. Hình như dáng đi của tôi cũng đã trở nên lạ lẫm và những suy nghĩ hành động cũng đã chẳng còn là của chính mình. Vậy thì làm sao tôi tìm thấy em khi chính tôi cũng đã chẳng nhận ra được chính tôi. Bắt đầu đời sống mới khi tuổi ngoài 30 thật không dễ dàng gì hòa nhập, dù ở một đất nước mới như tôi, và dù ở ngay trong đất nước mình trong một xã hội mới như em. Vì vậy cả tôi, cả em, hình như mình đã đánh rơi

bóng dáng mình đâu đó trên con đường kiếm sống. Giờ này em ở đâu khi thành phố đã quá nhiều thay đổi và đơn vị ngày tháng bắt đầu tính theo từng năm, hay chục năm kể tự bao giờ. Những buổi sáng nắng, những buổi chiều mưa, tôi vẫn đi và tìm hoài hình ảnh xa xưa của em. Mái tóc xõa dài bay bay theo gió, ánh mắt rạng rỡ sáng trong và nụ cười hồng ngát hương ngọc lan thơm ngát.

Cây ngọc lan sáng nay đã nở, những bông hoa nuột nà làm tôi lại thêm nhớ em ray rứt, em đang ở đâu, những hi vọng và ước mơ của tôi, những tin yêu vào cuộc đời và những hăng hái bước vào cuộc sống của tôi. Cứ tìm đi, rồi sẽ có một ngày mình lại gặp được nhau, phải không em. Hay hãy cố nghĩ em là một người nào đó đang đi bên tôi hôm nay, một người nào đó có nụ cười của em, một người nào đó có ánh mắt của em. Hãy cố lắng nghe trong những cơn gió, hình như có tiếng cười lạnh lớt của em.

Hãy cố nắm bắt những hạt sương đêm mang ánh mắt long lanh của em. Và hãy đưa tay hứng những chiếc lá vàng nhỏ nhoi vì hình như, chúng đang rơi xuống từ bờ vai em. Màn đêm buông xuống, huyền hoặc như mái tóc em ngát thơm mùi dạ lý. Ngày bắt đầu lên, rực rỡ như những giấc mơ em vẫn kể cho tôi. Hình bóng em, như vậy hình như vẫn thấp thoáng quanh quanh, và như vậy, tôi đâu có mất em vì em vẫn ở đây, bên tôi, dịu dàng, trong sáng như ngày nào để hồn tôi dịu lại sau những nóng bỏng nghĩ suy. Thế là tôi đã tìm lại được em, phải không em yêu dấu....

Không Đề 1 ...

*Có những nỗi buồn hình như không bao giờ tan
biển
Có những ước mơ biết có bao giờ thành sự thật
được không
Có những nụ sàu rơi long lanh thành nước mắt
Và biết có bao người hay sống với dĩ vãng như tôi
không*

*Hình như trong cuộc sống,
Khi mộng ước quá nhiều
Khi chỉ sống vào kỷ niệm
Thì nỗi buồn vẫn dai dẳng không nguôi*

*Tôi ước mình cứng rắn hơn một chút
Nhìn vào cuộc đời như nhìn những phép tính cộng
chia
Nếu rắc rối dùng thêm spreadsheets
Và macros để đơn giản hóa cuộc đời*

*Sao cứ mãi ngỡ mình như dòng suối
Mang nỗi buồn đi từ Bắc sang đông
Mang ưu tư đổ xuống bể u hoài
Rời tan biến như những làn sóng biển ...*

*Sao mãi đứng bên cạnh dòng sông hiền muộn
Vớt những đám rong rêu bập bênh trên mặt nước
Và tìm hoài dưới lòng sông những hình ảnh ngày
xưa
Để chỉ thấy lặn tẩn dòng nước gợn buồn*

*Và ảo ảnh theo thời gian tan biến
Kỷ niệm, dù đẹp biết bao nhiêu
Khi cố còn vớt vát,
Chỉ đem lại những tiếng thở dài miên viễn mà thôi*

*Hãy rán nhìn những hoa đào nở rộn rã dù mùa
đông mưa gió
Và những mimosa vàng tươi mà nghĩ đến chính
mình
Hãy gắng nở những nụ cười trên những nỗi buồn
vụn rã
Và mạnh dạn bước đi trên những dấu tích thời
gian
Hãy rán vui và nuốt lệ âu sầu
Để dấn bước trên những khó khăn tràn đầy của
cuộc sống
Thì may ra tôi vẫn còn đứng vững
Dù cuộc đời có hà khắc đến bao nhiêu*

Thiên Hương